U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **F. O.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti blíže neurčenému rozhodnutí žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2012, č. j. 29 Ad 29/2011 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou přímo k Nejvyššímu správnímu soudu se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2012, č. j. 29 Ad 29/2011 – 26 (dále jen „napadené usnesení“), jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti blíže neurčenému rozhodnutí o důchodové dávce vydanému žalovanou. V kasační stížnosti stěžovatel požádal, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů na náklady státu.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 16. 4. 2012 stěžovatele vyzval, aby doložil své osobní, majetkové a výdělkové poměry, k čemuž mu zaslal formulář *„Potvrzení a prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení zástupce soudem*“. Dne 3. 5. 2012 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen výše uvedený formulář, ve kterém stěžovatel ke svým majetkovým poměrům uvedl, že nemá žádné příjmy z pracovního či obdobného poměru, neboť je již vysokého věku a nemocen. Stěžovatel pobírá starobní „poměrný důchod“ ve výši 9.445 Kč měsíčně (doloženo ústřižkem složenky). Stěžovatel osvědčil i své osobní, rodinné a jiné majetkové poměry.

Ze spisu Krajského soudu v Hradci Králové, došlého Nejvyššímu správnímu soudu až dne 4. 5. 2012, vyplývá, že napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli do vlastních rukou dne 22. 2. 2012.

Podle prezentačního razítka (nálepky) na obálce, v níž byla soudu doručena kasační stížnost stěžovatele, byla tato podána k poštovní přepravě dne 14. 3. 2012.

Kasační stížnost **je opožděná.**

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Nejvyšší správní soud tedy považuje za prokázané, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno ve středu 22. 2. 2012. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tak počala běžet ve čtvrtek dne 23. 2. 2011 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve středu dne 7. 3. 2012 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.), neboť právě středa 22. 2. 2012 byla dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty (tzn. doručení napadeného usnesení). Stěžovatel tedy podal svou kasační stížnost proti napadenému rozsudku k poštovní přepravě až po uplynutí dvoutýdenní zákonné lhůty k jejímu podání.

Posláním a také povinností Nejvyššího správního soudu ve vztahu k účastníkům řízení je mj. zabezpečit právo na spravedlivý proces. K tomu, aby tomuto mohl soud dostát, je však nutné, aby i účastníci řízení sami postupovali řádně podle zákonem stanovených procesních pravidel. Pokud tak ale nečiní či neučiní, mohou, tak jako tomu bylo v posuzované věci, kdy stěžovatel přes řádné poučení o lhůtě pro podání kasační stížnosti kasační stížnost podal opožděně, příp. i znemožnit další postup soudu, a do té doby vynaložené úsilí, jak ze strany účastníků, tak ze strany soudu, přijde vniveč. Účastník řízení přitom navíc může mít subjektivní pocit, že jej soud krátí na jeho právu, nicméně ve skutečnosti je to právě účastník, který Nejvyššímu správnímu soudu svým opožděným podáním znemožnil ve věci dále vůbec jednat.

Nejvyšší správní soud proto musel kasační stížnost proti napadenému usnesení odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně. Z téhož důvodu Nejvyšší správní soud neodstraňoval další vady kasační stížnosti, zejména nedostatek právního zastoupení stěžovatele (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), neboť opožděnost kasační stížnosti je nezhojitelný nedostatek, pro který nelze řízení dále vést. Nebylo by tak v souladu se zásadou hospodárnosti řízení rozhodovat za této situace o ustanovení zástupce stěžovateli, když kasační stížnost je pro svou opožděnost zjevně neúspěšná a výsledek řízení by již ustanovený zástupce nemohl žádným způsobem ovlivnit (viz k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Afs 34/2008 - 103, přístupné na www.nssoud.cz).

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu